

PRESENTACIÓ DE 'TREBALLS DE SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA'

Francesc VALLVERDÚ

Els amics de Perpinyà m'han demanat que parlés de la publicació TREBALLS DE SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA, amb motiu d'haver complert el seu desè aniversari. Parlar de TSC és parlar del Grup Català de Sociolingüística, associació que es constituí *formalment* l'any 1973 a Perpinyà, sota l'impuls inicial de Lluís V. Aracil. Ja feia anys que ens reuníem periòdicament unes quantes persones procedents de camps diferents (filologia, sociologia, història de la cultura, etc.) i finalment ens vam constituir en una associació *de facto*, el nom de la qual va ser suggerit pel mateix Aracil.

La primera aparició *internacional* de GCS fou a Toronto l'any 1974, dins el marc del Congrés Mundial de Sociologia, on els organitzadors ens van dedicar una sessió específica. En aquest congrés, Fishman, en adonar-se dels problemes que preocupaven i interessaven els sociolingüistes catalans, va dir, conversant amb A.M. Badia i Margarit: «De fet, cada català deu ser un sociolingüista». La *boutade* de Fishman constata la implicació que sentíem tots els sociolingüistes catalans en la realitat de què érem observadors compromesos.

L'any 1976, quan les circumstàncies polítiques de l'estat espanyol van començar a canviar amb un nou aire democràtic, el GCS es plantejà la possibilitat de publicar una revista, el primer número de la qual inclouria les comunicacions presentades a Toronto traduïdes al català. Així va néixer el 1977 TREBALLS DE SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA, publicat per Eliseu Climent de València.

Malgrat que el propòsit de GCS era que la publicació fos anual, de fet la regularitat no ha estat una norma. Els números 2 i 3 de TSC aparegueren el 1979 i el 1980 respectivament. L'any 1981 el GCS es legalitza oficialment i això endarrerix l'aparició del número 4 de TSC (1982), però es recupera el temps perdut amb la publicació del número 5 (1983). Després, l'editorial valenciana té alguns problemes econòmics que li impedeixen de treure el número següent en la data prevista. Finalment, el 1986 apareix el número 6 i d'aquí a poques setmanes apareixerà el número 7.

El GCS és una entitat amb una trentena de socis, la qual cosa indica que es tracta d'una associació modesta. Potser no trobaríem gaires associacions d'unes dimensions semblants que poguéssim exhibir, amb legítim orgull, la continuïtat —tan irregular com vulgueu, certament— d'un *anuari* com és TSC, amb set volums fins ara. Toni Mollà i Carles Palanca, en el seu remarcable *Curs de sociolingüística* (1987), destaquen l'activitat pionera del GCS i assenyalen el paper d'impulsor indiscutible d'Aracil, que és just de reconèixer. També tenen tot el dret a opinar sobre un suposat *anquilosament* del GCS, impressió legítima que nosaltres mateixos no hem sabut contrarestar prou. Ara: és una llàstima que no ens hagin consultat per saber de primera mà informacions tan objectives com les que fan referència a la *defecció* de Lluís V. Aracil, el qual a partir d'una certa data va deixar d'interessar-se per les activitats del GCS, o als problemes externs al nostre grup, que van fer interrompre la publicació dels TSC entre 1983 i 1986.

Els set volums dels TSC ofereixen un panorama prou ric i interessant de la sociolingüística catalana. Ja hem dit que el número 1 fou dedicat a divulgar les comunicacions de Toronto, exceptuant-ne les de Lluís V. Aracil i de Raimon Pelegero, que aleshores no tenien redactades. El més destacat del número 2 és l'assaig de Lluís V. Aracil, «Educació i sociolingüística», un dels treballs més estimulants que hem publicat. El número 3 també ofereix una varietat remarcable,

però vull subratllar-ne pel seu interès singular la introducció de Georg Kremmitz al seu llibre *Sprachen im Konflikt*, en què fa una presentació de la sociolingüística catalana al públic alemany. El número 4 és un volum característicament miscel·lani, on són tractats temes i plantejaments diversos: el número recull també una protesta del GCS per les anomenades *normes ortogràfiques* de l'Acadèmia de Cultura Valenciana i un dictamen contrari al projecte de LOAPA en els aspectes lingüístics. El número 5 recull les comunicacions d'un simposi sobre diglòssia celebrat a Occitània (Montpeller, 1981) i les presentades al Congrés Mundial de Sociologia (Mèxic, 1982). Aquest volum inaugura, també, les ressenyes sobre les sessions de seminaris, que el GCS celebra periòdicament. En el número 6, a més d'una ressenya de D. Bernardó sobre les Jornades sobre Normalització del Català (Perpinyà, 1984), hi ha un important treball de Jeanne Zang Mier, «Estudi sociolingüístic de certs aspectes de la llengua catalana», i també inclou els textos catalans de les conferències que Wallace E. Lambert i William Mackey van donar en sengles sessions de seminari del GCS. Finalment, el número 7, que apareixerà el mes de juny, inclou articles d'A.M. Badia i Margarit, Gentil Puig, Albert Bastardas, Joaquim Torres i Francesc Vallverdú, a més de les habituals sessions de seminari.

En resum, TSC ha aportat, en aquests deu anys, material abundant, que ha contribuït a difondre la sociolingüística a casa nostra i fer sentir la nostra veu en certs sectors de la comunitat internacional. Solament això ja és un estímul no sols per a continuar perseverant en la nostra iniciativa sinó per a millorar-ne els continguts i per esforçar-nos a resoldre una tradicional mancança: la difusió regular.

Perpinyà, 20 de maig de 1988